

Sygn. akt: I C 776/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko D. N.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 776/19

UZASADNIENIE

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew do elektronicznego postępowania upominawczego przeciwko D. N. o zapłatę kwoty 4.250,37 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 1 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana D. N. na podstawie umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 17 października 2016 roku, otrzymała określoną kwotę pieniężną jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. W następstwie niedotrzymania przez pozwaną warunków określonych w umowie (...) wezwał D. N. do zapłaty kwoty pieniężnej jednocześnie informując, że w przypadku niedopełnienia warunków określonych w treści wezwania wierzytelności wynikającej z zawartej umowy zostanie ona przelana na rzecz powoda. Pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 17 kwietnia 2018 roku (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy o numerze (...).

Powód podniósł również, że w dniu 1 sierpnia 2018 roku strony zawarły ugodę na czas oznaczony, w której ustaliły, że spłacana przez pozwanego wierzytelność zostanie powiększona o odsetki umowne liczone od kwoty bazowej ugody, począwszy od daty płatności pierwszej raty ugody według stopy procentowej określonej postanowieniami ugody,

należne za cały okres trwania umowy. Objęta umową kwota 5.668,18 złotych została rozłożona na raty, których wysokość oraz terminy płatności zostały szczegółowo uregulowane postanowieniami umowy. Powód wskazał, że strona pozwana na rzecz powoda dokonała jedynie wpłaty w łącznej wysokości 1.085,00 złotych, z czego na poczet należności głównej zaliczono wpłatę w wysokości 709,06 złotych, natomiast na poczet odsetek umownych kwota 375,94 złotych. Wobec niedopełnienia warunków umowy została ona skutecznie wypowiedziana.

Powód zaznaczył nadto, że zadłużenie strony pozwanej na dzień wniesienia pozwu wynosi kwotę 4.250,37 złotych, która obejmuje należność główną w wysokości 4.208,86 złotych oraz skapitalizowane odsetki umowne wraz z odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2019 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania zapłaty, albowiem przytoczone okoliczności faktyczne w zakresie dochodzonego roszczenia budzą wątpliwości, których wyjaśnienie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – D. N. wskazała, że zawarła umowę pożyczki z firmą (...) i na jej podstawie otrzymała do dyspozycji kwotę 3.000,00 lub 4.000,00 złotych, było to 7 – 8 lat temu. Pieniądze z pożyczki pozwana przekazała swojej mamie, która miała regulować zobowiązania. W związku z tym, że roszczenie nie było uiszczane zobowiązanie zostało przejęte przez firmę (...) i wówczas mama pozwanej na poczet zobowiązania uiszczala kwotę 170,00 złotych, a gdy zachorowała na nowotwór to uiszczala kwotę 100,00 złotych. Pozwana przyznała również, że zawarła umowę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana D. N. zawarła z firmą (...) umowę pożyczki, na podstawie której otrzymała do dyspozycji kwotę 3.000,00 złotych lub 4.000,00 złotych. Pieniądze z pożyczki zostały przekazane matce pozwanej, która początkowo spłacała raty w wysokości po 170,00 złotych miesięcznie, a następnie w wysokości po 100,00 złotych z uwagi na problemy finansowe wywołane chorobą nowotworową.

Pozwana posiada jeszcze inne zobowiązanie.

przyznane, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: wpłaty k. 62.

W dniu 17 kwietnia 2018 roku powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., którego organem jest (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna z (...) we W. zawarł z (...) spółka z siedzibą w L. umowę sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Na podstawie tej umowy powód nabył wierzytelności przysługujące wobec klientów detalicznych wierzytelności z tytułu umów pożyczek, pierwotnie udzielonych przez pierwotnego pożyczkodawcę, a następnie przeniesionych na sprzedawcę.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacyjnych z dnia 17 kwietnia 2018 roku k. 20 – 33.

Z treści wydruku zatytułowanego „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, który stanowi automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z dnia 17 kwietnia 2018 roku, wynika imię, nazwisko, adres i pesel pozwanej oraz data zawarcia umowy i identyfikator klienta, a nadto kwota kapitału – 4.863,82 złotych. Dokument ten zawiera podpis radcy prawnego.

dowód z innych wniosków dowodowych: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 34.

W dniu 1 sierpnia 2018 roku powód zawarł z pozwaną D. N. umowę, w której powód oświadczył, że nabył od (...), w oparciu o umowę przelewu wierzytelności z dnia 17 kwietnia 2018 roku, wierzytelność pieniężną wobec osoby zadłużonej wynikającą z umowy pożyczki nr (...) zwaną wierzytelnością, która na dzień 15 czerwca 2018 roku wynosiła

łącznie 4.917,92 złotych. Pozwana oświadczyła, że uznaje wierzytelność co do zasady jak i wysokości oraz zobowiązuje się do jej spłaty na zasadach opisanych w ugodzie.

Uгода została zawarta na czas oznaczony od dnia 1 sierpnia 2018 roku do dnia 1 lipca 2021 roku i na jej podstawie pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 5.668,18 złotych, na poczet której składa się należność w wysokości 4.917,92 złotych oraz kwota 750,26 złotych z tytułu odsetek umownych, w 36 ratach, przy czym pierwsza rata w wysokości 157,00 złotych płatna do dnia 1 sierpnia 2018 roku, kolejne 34 rat w wysokości 157,00 złotych płatnych do 1 dnia miesiąca i ostatnia rata w wysokości 173,18 złotych płatna do dnia 1 lipca 2021 roku.

dowód: ugoda z dnia 1 sierpnia 2018 roku k. 36 – 38.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 17 kwietnia 2018 roku, na podstawie której nabyła wierzytelności z tytułu umów pożyczek oraz ugody, którą zawarła z pozwaną w dniu 1 sierpnia 2018 roku co do wierzytelności, którą nabyła wobec pozwanej na podstawie tej umowy.

Strona pozwana D. N. wyjaśniła, że w przeszłości zawarła umowę pożyczki z firmą (...), na podstawie której otrzymała do dyspozycji kwotę 3.000,00 lub 4.000,00 złotych, jak również nie kwestionowała, że w dniu 1 sierpnia 2018 roku zawarła ugode z powodem. Ponadto wskazała, że nie jest to jej jedyne zobowiązanie.

Wobec powyższego, Sąd powziął wątpliwości co do zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia zwłaszcza, że powód nie tylko nie określił dokładnie rodzaju umowy pierwotnej, podmiotów będących stornami tej umowy, daty jej zawarcia, okresu jej obowiązywania, wysokości udzielonego zobowiązania, jak również nie przedłożył tej pierwotnej umowy. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania postanowień tej umowy, w szczególności co do okresu jej obowiązywania, terminów spłaty zobowiązania, jego pierwotnej wysokości, rodzaju i wysokości odsetek oraz dodatkowych kosztów i ich wysokości, jak również wymagalności roszczenia.

Zgodnie natomiast z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta

polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie zaś z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III KKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz ugodę.

W ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji bezspornie wynika jedynie, że powód zawarł z poprzednikiem powoda w dniu 17 kwietnia 2018 roku umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Nie wynika jednak z tej umowy jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanej. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot – wierzytelności z tytułu umów pożyczek pierwotnie udzielonych przez pierwotnego pożyczkodawcę, szczegółowo określonych w załączniku nr 1, który stanowił integralną część tej umowy. Powód nie przedłożył natomiast załącznika nr 1, który stanowiłby integralną część umowy, a jedynie wydruk zatytułowany „wyciąg elektroniczny stanowiący załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) a powodem, z którego zdaniem Sądu, w żaden sposób nie da się wywieść faktu, iż stanowi on część załącznika nr 1 do umowy cesji, jak również, że powód faktycznie nabył przedmiotową wierzytelność wskazaną w wydruku zawierającego tabelkę, mimo że zamieszczone są w niej dane pozwanej i inne informacje dotyczące zobowiązania wobec pozwanej. Należy również podkreślić, że wydruk ten nie został podpisany przez strony umowy cesji, dlatego też Sąd w niniejszym składzie powziął wątpliwości czy wydruk ten faktycznie jest załącznikiem do tej umowy zwłaszcza, że w żaden sposób nie potwierdza on, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność zbywcy przysługująca względem pozwanej. Nie wykazano bowiem czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione w załączniku nr 1 do umowy przelewu wierzytelności stanowiącej listę wierzytelności, które zostały nabyte przez powoda, jak również czy ta wierzytelność w takiej konkretnej wysokości faktycznie przysługiwała poprzednikowi prawnemu. W ocenie Sądu dokument ten nie potwierdza w sposób jednoznaczny aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Dowodem na powyższe okoliczności, zdaniem Sądu, nie jest również ugoda zawarta pomiędzy powodem a pozwaną w dniu 1 sierpnia 2018 roku albowiem z jej treści wprost wynika, że podstawą do jej zawarcia i nabycia wiarygodności wobec pozwanej jest umowa przelewu wiarygodności z dnia 17 kwietnia 2018 roku. Dlatego też absolutnie nie można uznać, że jej zawarcie stanowiło uznanie przez pozwaną roszczenia.

Niewątpliwym bowiem jest, że zgodnie z treścią art. 917 kc przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

Z powyższego wynika zatem, że ugoda może być zawarta wtedy, kiedy powstanie spór lub przynajmniej wątpliwości między stronami w zakresie istniejącego już wcześniej między nimi stosunku. Oznacza to, że ugoda **nie tworzy nowego stosunku**, ale **prowadzi do sprecyzowania lub zmiany już istniejącego**. Istotnym jest również, że zasadniczą cechą ugody jest to, że zawierając ją, strony czynią sobie wzajemne ustępstwa, dlatego też nie jest ugodą porozumienie, w którym ustępstwa takie czyni tylko jedna ze stron. Zasadniczą funkcją ugody jest bowiem likwidowanie w sposób kompromisowy konfliktów w zakresie stosunków cywilnoprawnych bez udziału aparatu wymiaru sprawiedliwości, a więc w sposób niesformalizowany, dogodny dla stron. Potencjalnie prowadzi to do zmniejszenia kosztów i może przyspieszyć wprowadzenie elementu pewności do stosunków między skonfliktowanymi stronami.

Wobec powyższego, skoro ugoda nie tworzy nowego stosunku, ale prowadzi do sprecyzowania lub zmiany już istniejącego, natomiast strona powodowa nie przedstawiła w toku niniejszego procesu treści pierwotnej umowy pożyczki, to tym samym Sąd nie miał możliwości zweryfikowania czy ta ugoda faktycznie nie tworzy nowego stosunku prawnego pomiędzy stronami, jak również spełnia swoją zasadniczą funkcję, a mianowicie likwiduje w sposób kompromisowy konflikt w zakresie stosunków cywilnoprawnych.

Zatem, skoro powód nie sprostał ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia, to jego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd oddalił powództwo w całości.